

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce:

P. D.

zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Tomkem
sídlem Polská 4, 360 01 Karlovy Vary

proti

žalovanému

Krajský úřad Karlovarského kraje

sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2019, č. j. KK/418/SÚ/19-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) změněno rozhodnutí Magistrátu Karlovy Vary, úřad územního plánování a stavební úřad, (dále jen „*stavební úřad*“) ze dne 5. 3. 2019, sp. zn. 9812/SÚ/15/Eg, č. j. 2601/SÚ/19 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž bylo žalobci nařízeno odstranění stavby Hospodářské budovy pro chov ovcí, A. H. (dále jen „*stavba*“), tak, že byla prodloužena lhůta k odstranění stavby, a ve zbývajících částech bylo prvoinstanční rozhodnutí napadeným rozhodnutím potvrzeno.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce namítal, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí pominul, že žalobce podal dne 17. 4. 2019 opětovnou žádost o dodatečné povolení stavby, a proto mělo být posuzované řízení obligatorně podle § 129 odst. 2 stavebního zákona přerušeno, a to bez ohledu na pravomocné prvotní zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby, když žalobce byl opětovnou žádost oprávněn podat. Stavební úřad měl povědomost o podání opětovné žádosti ještě před zasláním správního spisu v posuzovaném řízení žalovanému. Prezentovaný názor žalobce potvrzuje komentář stavebního zákona vydaný Macháčkovou a kol., 3. vydání, C. H. Beck, 2018, diplomová práce Mariána Zúbka obhájená na Masarykově univerzitě v Brně v roce 2016 a rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 230/2015-34.
3. Žalobce doplnil, že rozhodnutí stavebního úřadu o zastavení řízení o opětovné žádosti žalobce je nezákonné. Podle žalobce mohla být jeho opětovná žádost o dodatečné povolení stavby s odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 752/18-1 ze dne 22. 1. 2019 posouzena podle § 101 písm. b) správního řádu.
4. Žalobce žádal, aby soud zrušil napadené i prvoinstanční rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný nejprve s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 396/2017 ze dne 9. 8. 2018 uvedl, že jelikož opětovně podaná žádost žalobce ze dne 17. 4. 2019 nebyla odůvodněna žádnými novými skutečnostmi, které by mohly vést k jinému výsledku řízení o dodatečném povolení stavby, nebylo povinností stavebního úřadu ani žalovaného přerušit řízení o odstranění stavby. Žalovaný dodal, že zastavení řízení o dodatečném povolení stavby není předmětem žaloby, když v současné době je vedeno odvolací řízení.
6. Žalovaný žádal, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Repliká

7. Žalobce v replice ze dne 29. 11. 2019 s odkazem na nálezy Ústavního soudu čj. II. ÚS 752/18-1 ze dne 22. 1. 2019 uvedl, že stavební úřad při vydání prvoinstančního rozhodnutí a stejně tak i žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí pominul, že žalobce podal další žádost o dodatečné povolení stavby. Žalovaný teprve dne 29. 10. 2019 vydal rozhodnutí čj. KK/744/SÚ/19-3, jímž zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 22. 7. 2019, čj. 9408/SÚ/19, vrátil věc k novému projednání stavebnímu úřadu. Tudíž ve věci žádosti o dodatečné povolení stavby nebylo dosud rozhodnuto. Žalobce zdůraznil, že k původnímu zastavení řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby došlo až po vydání napadeného rozhodnutí. V průběhu nového správního řízení žalobce doložil, že se stavba nenachází v lokálním biokoridoru, což bylo důvodem původního zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby, a argumentoval i možností vynětí ze ZPF. Potvrzením správnosti napadeného rozhodnutí by vyloučilo dodatečné povolení stavby. Žalobce dodal, že argumentace rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 396/2017-45 ze dne 9. 8. 2018 je nepřiléhavá z důvodu odlišného předmětu posuzování kasačním soudem a že argumentace obstrukční žádostí užitá žalovaným v rozhodnutí ze dne 29. 10. 2019 čj. KK/744/SÚ/19-3 se mýjí důvodem užitým pro zastavení řízení stavebním úřadem.

V.

Posouzení věci soudem

8. Vzhledem k tomu, že oba účastníci řízení vyjádřili výslovný souhlas s tímto postupem (žalovaný ve vyjádření k žalobě a žalobce v replice), rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

10. Žaloba je nedůvodná.
11. Soud nejprve stručně rekapituluje průběh správního řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí.
12. V posuzované věci bylo oznámením stavebního úřadu čj. 9812/SÚ/15/Eg ze dne 12. 8. 2015 zahájeno řízení o odstranění stavby. Dne 11. 9. 2015 podal žalobce žádost o dodatečné povolení stavby (dále jen „*prvotní žádost*“). Rozhodnutím stavebního úřadu čj. 11825/SÚ/15 ze dne 29. 9. 2015 ve spojení s rozhodnutím žalovaného čj. 990/SÚ/15-3 ze dne 11. 1. 2016 byla prvotní žádost žalobce pravomocně zamítnuta. Rozhodnutím stavebního úřadu čj. 5517/SÚ/16 ze dne 11. 5. 2016 bylo nařízeno odstranění stavby, avšak toto rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného čj. 661/SÚ/16-5 ze dne 27. 3. 2017.
13. Prvoinstanční rozhodnutí bylo odůvodněno (ve vztahu relevantnímu pro rozhodování soudu) tím, že po zahájení řízení o odstranění stavby podal žalobce prvotní žádost, která byla zamítnuta.
14. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání dne 5. 4. 2019, které odůvodnil dne 8. 4. 2019 (ve vztahu relevantnímu pro rozhodování soudu) tím, že prvotní žádost byla zamítnuta, protože úřední osoba povolení stavby nezákonným

úředním postupem znemožnila, znemožnila další dokazování a nesprávně argumentovala tím, že stavba je v rozporu s územním plánem.

15. Napadené rozhodnutí v odůvodnění konstatuje, že řízení o odstranění stavby bylo zahájeno oznámením ze dne 12. 8. 2015 a žalobce včas ve stanovené třicetidenní lhůtě podal prvotní žádost o dodatečné povolení stavby, jež byla následně pravomocně zamítnuta pro rozpor stavby s územním plánem. Žalovaný konstatoval, že pro posouzení věci je rozhodující, zda existuje pravomocné rozhodnutí o tom, že stavba nebyla dodatečně povolena, a takovým rozhodnutím bylo pravomocné rozhodnutí o zamítnutí prvotní žádosti žalobce. K výše uvedeným odvolacím námitkám uvedl, že míří do posouzení souladu stavby s územním plánem, které není předmětem napadeného rozhodnutí.
16. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 17. 4. 2019 podal žalobce u stavebního úřadu žádost o vydání dodatečného povolení stavby (dále jen „*opětovná žádost*“), jejíž jedinou přílohou byla plná moc. Dne 6. 5. 2019 vydal stavební úřad usnesení čj. 5822/SÚ/19 ze dne 6. 5. 2019, jímž přerušil řízení o opětovné žádosti s odůvodněním, že probíhá řízení o předběžné otázce – o odstranění stavby. Usnesení o přerušení řízení nenapadl žalobce odvoláním a podle obsahu spisu se stalo pravomocným dne 30. 5. 2019.
17. Soud vyšel z následující právní úpravy.
18. Podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb. ve znění ke dni 12. 8. 2015 (dále jen „*stavební zákon*“) nařídí stavební úřad odstranění stavby vlastníku stavby provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
19. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti.
20. § 129 odst. 3 stavebního zákona stanoví, že stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, a není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví.
21. Podle § 64 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 57 odst. 1 správního řádu platí, že správní orgán může řízení usnesením přerušit, probíhá-li řízení o předběžné otázce, na níž závisí vydání rozhodnutí, kterou nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto.
22. Ke sporné otázce přerušení řízení o odstranění stavby v případě podání další žádosti o dodatečné povolení stavby se vyslovily správní soudy následovně.

23. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 1. 2016, č. j. 6 As 230/2015-34 uvedl, že „Nejvyšší správní soud nicméně dosud neřešil situaci, kdy žalobce podává žádost o dodatečné stavební povolení opakovaně, jako tomu bylo v daném případě. Pokud by se jednalo o zjevné zneužití práva a obstrukci, nelze jistě ponechat správní orgán tváří v tvář takovému jednání zcela bezbranným. V takových situacích je na místě, aby stavební úřad, resp. odvolací orgán, uvážil, zda jsou dány důvody pro přerušení řízení, a v případě, že by podání opakované žádosti bylo zcela zjevně účelové a jeho hlavním cílem by bez pochybností bylo jen zdržovat řízení o odstranění stavby, mohl by úřad odmítnout řízení o odstranění stavby přerušit. Samozřejmě, jak zdůrazňuje dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu, argumentaci zneužitím práva je nutno užívat střídmě a uplatňovat ji „nanejvýš restriktivně“ (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. května 2010 č. j. 1 As 70/2008-74), a to zejména, má-li se jednat o zneužití procesních práv (srov. rozsudek ze dne 4. května 2011 č. j. 7 Afs 4/2011-72). Přesto taková úvaha i v oblasti procesní myslitelná je (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. března 2008 č. j. 1 Afs 7/2008-91) a to i přímo ve vztahu k přerušení řízení (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. listopadu 2010 č. j. 11 A 13/2010-25; pro zajímavost lze uvést, že se k náhledu Městského soudu v Praze přiklonil též poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu ve svém závěru č. 104/2011).“
24. V rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2017, č. j. 45 A 64/2015 – 113, tento soud posuzoval, zda odvolací orgán postupoval správně, pokud v případě opakované žádosti o dodatečné povolení stavby podané v průběhu odvolacího řízení ve věci odstranění stavby odvolací orgán rozhodl o tom, že řízení o odstranění stavby se nepřerušuje s odůvodněním, že opakovaná žádost o dodatečné povolení stavby nepřestavuje předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu, a tudíž řízení není třeba přerušovat. „Soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného a osob zúčastněných na řízení, že v dané věci nebyl k přerušení řízení důvod. Tento závěr vyplývá z § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu ve spojení s § 129 odst. 3 stavebního zákona, který představuje lex specialis ve vztahu k obecné úpravě přerušování řízení ve správním řádu. Při podání první žádosti o dodatečné povolení stavby stavební úřad řízení o odstranění stavby přerušit musí, neboť je třeba zodpovědět předběžnou otázku, zda může být stavba dodatečně povolena. Jednou vydané rozhodnutí o dodatečném povolení stavby však nepředstavuje překážku věci rozhodnuté, ledaže později dojde ke změně skutkových okolností. Jestliže taková změna podmínek poté nastane, tak jako se tomu stalo v dané věci, je sice možné podat další žádost o dodatečné povolení, avšak je již jen na úvaze stavebního úřadu, zda další řízení o dodatečném povolení stavby vyhodnotí jako řízení o předběžné otázce a řízení o odstranění stavby přeruší. Na tuto procesní situaci se totiž nevztahuje § 129 odst. 3 stavebního zákona jakožto speciální ustanovení, které bez dalšího v případě podání žádosti o dodatečné stavební povolení a předložení podkladů ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení stanoví povinnost přerušit řízení o odstranění stavby, ale pouze obecný § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, který správnímu orgánu v případě, že probíhá řízení o předběžné otázce, dává možnost své řízení přerušit. To v posuzovaných souvislostech stavební úřad učiní za předpokladu, že další žádost o dodatečné povolení stavby bude oproti žádosti předchozí odůvodněna vyvstávajícími novými skutečnostmi, jež by mohly vést k jinému výsledku řízení o dodatečném povolení stavby, tedy skutečnostmi relevantními. Jestliže tomu tak nebude, další přerušování řízení o odstranění stavby nebude na místě. V první řadě proto, že se již neřeší žádná skutečná předběžná otázka (tj. otázka, na jejímž rozhodnutí závisí vydání rozhodnutí ve věci; zde odstranění stavby), neboť otázka, zda lze stavbu dodatečně povolit nebo nikoli, již byla vyřešena v řízení o předchozí žádosti o dodatečné povolení stavby. V druhé řadě pak proto, že opačný výklad (tedy že stavební úřad má

povinnost řízení přerušit vždy po podání jakékoli žádosti o dodatečné povolení, bez ohledu na to, zda představuje předběžnou otázku či nikoli) by umožnil v podstatě nekonečné obstrukce v řízení o odstranění stavby a zcela by se minul s cílem institutu řízení o dodatečném povolení stavby. Tím je zakotvení možnosti stavebníka, který postavil „černou“ stavbu, požádat zpětně o její legalizování, které mu je umožněno, nebrání-li v tom některá ze zákonných překážek obsažených v § 129 odst. 2 stavebního zákona. Bylo by však zcela zbytečné tuto otázku za stejných podmínek zkoumat opakovaně. V dané věci byla první žádost o dodatečné povolení zamítnuta, poté však byla žalobcům udělena výjimka z odstupové vzdálenosti stanovené vyhláškou o obecných požadavcích na využívání území. Žalovaný tedy řízení o odstranění stavby dne 18. 7. 2013 správně přerušil, neboť druhá žádost o dodatečné povolení stavby byla odůvodněna novými skutečnostmi, které neexistovaly v době vydání rozhodnutí o první žádosti, a otázka, zda lze stavbu dodatečně povolit či nikoli ve světle nových skutečností, byla otázkou předběžnou. Podání třetí žádosti však žádnými novými skutečnostmi odůvodněno nebylo. Soud proto uzavírá, že žalovaný nepochybil, jestliže řízení o odstranění stavby s ohledem na podání třetí žádosti o dodatečné povolení již nepřerušil.“ Je na místě doplnit, že tento rozsudek byl sice napaden kasační stížností, ale Nejvyšší správní soud se vzhledem k obsahu kasačních námitek výše popsanými otázkami nezabýval (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 396/2017 - 45 ze dne 9. srpna 2018).

25. V rozsudku čj. 31 A 54/2017 – 56 ze dne 26. září 2018 Krajský soud v Brně uvedl k posouzení otázky, zda má být přerušeno řízení o odstranění stavby na základě žádosti o dodatečné povolení stavby, která byla podána poté, co bylo již o jedné žádosti o dodatečné povolení stavby rozhodnuto, že i opakovaná žádost o dodatečné povolení stavby má zásadně vést k přerušení řízení o odstranění stavby. „Výjimkou jsou situace, kdy se jedná o žádost zjevně účelovou s cílem zdržovat odstranění stavby. V takovém případě by stavební úřad řízení nepřerušoval, nicméně v první řadě by takovou úvahu musel vyslovit, což v posuzované věci neučinil, a proto ani soudu nepřísluší hodnotit, zda byl postup žalobce takovým případem či nikoliv. Zároveň Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku výslovně uvedl, že k přerušení řízení zásadně vede samotné podání žádosti o dodatečné povolení stavby, aniž by byla od počátku doprovázena podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Z úvah Nejvyššího správního soudu lze přitom dovodit, že na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že se jedná o žádost opakovanou. Stavební úřad tedy ve své výzvě ze dne 27. 4. 2016, č. j. SÚ/18702/2016/TKA, vyslovil nesprávný právní názor, že pouze kompletní a úplná žádost o vydání dodatečného povolení stavby může být předběžnou otázkou pro řízení o odstranění stavby, jelikož již jednou bylo řízení o dodatečném povolení stavby zastaveno. Cestu, jak může stavební úřad zabránit obstrukčnímu jednání (například v podobě účelového opakovaného podávání žádostí o dodatečné povolení stavby), popsal Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku. Touto cestou přitom není paušální restriktivní výklad pravidla o přerušení řízení o odstranění stavby v případě opakované žádosti o dodatečné povolení stavby. Má-li stavební úřad za to, že s ohledem na konkrétní okolnosti případu fakticky vlastník stavby usiluje pouze o prodlužování řízení, může učinit závěr, že není na místě dané konkrétní řízení přerušovat. V takovém případě ovšem musí vyjádřit své úvahy ve formě usnesení a musí umožnit účastníkovi řízení se proti tomuto usnesení bránit odvoláním (viz již zmíněný rozsudek ze dne 14. 1. 2016, č. j. 6 As 230/2015-34). Stavební úřad měl tedy v posuzované věci řízení o odstranění stavby na základě žádosti o dodatečné povolení stavby ze dne 4. 4. 2016 přerušit, nebo měl vydat usnesení o tom, že se řízení nepřerušuje (například z důvodu obstrukčního jednání žalobce, které by ovšem musel podrobně popsat a vyhodnotit).“

26. V rozsudku čj. 9 A 72/2016 – 100 ze dne 5. září 2019 Městský soud v Praze řešil věc, kdy v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí o odstranění stavby nebyla pravomocně skončena řízení o třech žádostech stavebníka o dodatečné stavební povolení stavby, přičemž k pravomocnému skončení řízení ve věci žádostí o dodatečné povolení stavby došlo až po vydání přezkoumávaného rozhodnutí. Správní soud v této věci dospěl k závěru, že „*Stavební úřad pochybil, jestliže vydal rozhodnutí o nařízení odstranění předmětné stavby za situace, kdy nebylo pravomocně rozhodnuto o žádostech stavebníka o dodatečné povolení stavby. Z rozhodnutí o nařízení odstranění předmětné stavby jsou sice patrné důvody, které stavební úřad vedly k jeho vydání (v tomto směru nelze přisvědčit tvrzení žalobců, že uvedené rozhodnutí nebylo náležitě odůvodněno), nicméně povinností stavebního úřadu bylo vést řízení o stavebníkem podaných žádostech o dodatečné povolení stavby a do doby, než o nich bude rozhodnuto, řízení o odstranění stavby přerušit, popř. rozhodnout, že se toto řízení nepřerušuje (k tomu viz níže). Žalovaný uvedené pochybení stavebního úřadu v odvolacím řízení nezhojil, ba naopak také on vydal napadené rozhodnutí v době, kdy ještě nebyla pravomocně skončena řízení o žádostech stavebníka ze dne 17. 7. 2014, ze dne 28. 7. 2014 a ze dne 17. 12. 2014 o dodatečné povolení stavby. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný při jeho vydání vycházel z nesprávného zjištění, že proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 21. 10. 2015 č.j. UMCP14/15/41491/OV/BARK, jímž byla zamítnuta žádost o dodatečné povolení stavby ze dne 17. 7. 2014, nebylo podáno odvolání, takže toto rozhodnutí nabýlo právní moci dne 2. 12. 2015, že žádná další žádost o dodatečné povolení stavby nebyla v dané věci podána. Ani jedno z těchto zjištění se nezakládá na pravdě. (...) Soudu tedy nezbylo než přisvědčit námitce žalobců, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána v rozporu [§ 129 odst. 3 stavebního zákona](#) ve znění účinném do 31.12.2012, neboť v době jejich vydání ještě nebyla pravomocně skončena řízení o žádostech o dodatečné povolení předmětné stavby. Technické potíže týkající se mailové schránky správního orgánu, které měly vést k tomu, že stavební úřad žalovanému postoupil podaná odvolání až po několika měsících od jejich podání, nemohou jít v žádném případě k tíži žalobců. Za zcela nedůvodnou je nutno označit argumentaci žalovaného, že v daném případě nebylo nutno řízení přerušovat, když o to žádný z účastníků řízení nežádal. Rozhodnout o přerušování řízení v důsledku podání žádosti o dodatečné povolení předmětné stavby bylo totiž povinností stavebního úřadu, která je stanovena zákonem, a nebylo tedy povinností žadatele, aby výslovně žádal také o přerušování řízení. (...) Z právě citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu, které lze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc, vyplývá, že stavební úřad má za určitých okolností (zjevné zneužití práva) možnost rozhodnout o tom, že se řízení o odstranění stavby nepřerušuje a že se řízení o podané žádosti o dodatečné povolení stavby nepovede, musí tak ovšem učinit formou usnesení a zároveň musí umožnit žadateli bránit se proti takovému usnesení řádným opravným prostředkem. Stavební úřad však tímto způsobem při vydání rozhodnutí o nařízení odstranění předmětné stavby nepostupoval, a zatížil tak své rozhodnutí vadou mající za následek jeho nezákonnost. Žalovaný rovněž pochybil, jestliže nezákonně vydané rozhodnutí stavebního úřadu napadeným rozhodnutím potvrdil.“*
27. V rozsudku čj. 62 A 111/2018 – 80 ze dne 14. 11. 2019 Krajský soud v Brně řešil případ, kdy žalobce v rámci řízení o odstranění stavby, ještě před existencí pravomocného rozhodnutí o odstranění stavby, opakovaně podal žádost o dodatečné povolení stavby, a dospěl k následujícím závěrům: „[Stavební zákon](#) přitom takový postup nevylučuje (odlišně od situace, kdy k podání žádosti dojde až po pravomocném rozhodnutí o odstranění stavby – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. [2 As 166/2015-33](#) ze dne 27.8.2015). Podání opakované žádosti o dodatečné povolení stavby i po

uplynutí lhůty 30 dní podle § 129 odst. 2 stavebního zákona ostatně připouští i Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 6 As 230/2015-34 ze dne 14.1.2016, avšak toliko tehdy, nejedná-li se o žádost obstrukční. (...) Z uvedeného tedy plyne, že ne každé podání žádosti o dodatečné povolení stavby přerušuje řízení o jejím odstranění.“ Soud v tomto případě aproboval postup odvolacího orgánu, který neshledal důvod pro přerušení řízení o odstranění stavby, neboť ani důvod uvedený v nové žádosti o dodatečné povolení stavby nemohl vést k dodatečnému povolení stavby a tento svůj závěr logicky a srozumitelně odůvodnil.

28. Výše popsanou judikaturu správních soudů shrnuje soud tak, že podal-li účastník opakovanou žádost o dodatečné povolení stavby (a to i v průběhu odvolacího řízení) poté, co jeho předchozí žádost byla pravomocně zamítnuta, musí správní orgán posoudit, zda jde o žádost obstrukční či nikoli, a podle toho rozhodnout, zda se řízení o nařízení odstranění stavby přerušuje nebo ne, a své rozhodnutí odůvodnit. Účastník tedy může podat opakovanou žádost o dodatečné povolení stavby, ale v takovém případě nemusí správní orgán řízení přerušit podle § 129 odst. 2 stavebního zákona, nýbrž musí podle konkrétních okolností vyhodnotit, zda jsou dány důvody pro přerušení řízení podle § 64 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 57 odst. 1 správního řádu z důvodu probíhajícího řízení o předběžné otázce.
29. V nyní posuzovaném případě žalobce v žalobě namítl, že žalovaný pochybil, když vydal dne 24. 6. 2019 napadené rozhodnutí, aniž přerušil řízení o odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí o nařízení odstranění stavby vzhledem k opětovné žádosti žalobce o dodatečné povolení stavby ze dne 17. 4. 2019.
30. Tato námitka není důvodná.
31. Jak vyplývá z výše citované judikatury správních soudů, lze konstatovat její ustálený výsledek v tom směru, že správní orgán rozhodující ve věci odstranění stavby musí zvážit, zda se řízení přeruší či nikoli, pokud účastník podá opakovanou žádost o dodatečné povolení stavby. Tuto povinnost žalovaný nesplnil, když napadené rozhodnutí vydal, aniž předtím posoudil, zda podaná opětovná žádost o dodatečné povolení stavby důvodem pro přerušení řízení je či není. Žalovaný podle odůvodnění napadeného rozhodnutí o tom, zda je na místě řízení přerušit, žádnou úvahu neučinil. Soud konstatuje, že popsaná absentující úvaha žalovaného je jeho procesním pochybením.
32. Jak bude však dále popsáno, samotné zjištění procesního pochybení správního orgánu nemusí vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí napadeného v soudním řízení správním.
33. Dále popsaná judikatura Nejvyššího správního soudu je zcela ustálena na závěru, že ne každá zjištěná vada správního řízení má za následek zrušení správního rozhodnutí napadeného žalobou před správním soudem.
34. Nejvyšší správní soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011 – 101, že „Přestože však podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. jsou vady řízení důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu, judikatura se přiklonila k závěru, že ne každá zjištěná vada správního řízení bude mít tyto následky. Důvodnost žaloby může mít za následek pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 – 51, publ. pod č. 23/2003 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001 – 30, publ. pod č. 494/2005 Sb. NSS).“

35. V rozsudku čj. 6 Afs 61/2018 – 30 ze dne 10. října 2018 Nejvyšší správní soud uvedl, že *„Nejvyšší správní soud tedy vychází z toho, že přezkoumávané daňové řízení bylo zatíženo procesní vadou. Musí však zdůraznit, že ne každé procesní pochybení odůvodňuje zrušení rozhodnutí správního orgánu (zde Odvolacího finančního ředitelství a jemu předchází rozhodnutí správce daně). Nejvyšší správní soud tedy musel zvážit, zda toto procesní pochybení dosáhlo takové intenzity, aby odůvodnilo zrušení napadeného rozhodnutí. Obecně platí, že vada řízení neohrozila meritorní zákonnost napadeného rozhodnutí, jestliže lze dovodit, že výrok rozhodnutí by byl stejný, i kdyby k vadě řízení nedošlo (viz např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 2. 2001, sp. zn. 22 Ca 473/2000).“*
36. I v rozsudku čj. 1 As 186/2017 - 46 ze dne 26. 4. 2018 Nejvyšší správní soud potvrdil, že *„Ne každé procesní pochybení správního orgánu je totiž důvodem ke zrušení jeho rozhodnutí, ale takovým důvodem je pouze podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (viz např. rozsudky ze dne 8. 3. 2007, č. j. 8 Afs 102/2005 - 65, ze dne 14. 7. 2008, č. j. 8 Afs 70/2007 - 102, nebo ze dne 19. 12. 2014, č. j. 8 Afs 78/2012 - 45).“*
37. Popsané posouzení Nejvyšším správním soudem bylo stvrzeno i judikaturou Ústavního soudu (např. usnesení sp. zn. IV. ÚS 933/17 ze dne 18. října 2017, v němž Ústavní soud uvedl, že *„Jak Ústavní soud setrvale zastává, ne každé dílčí pochybení procesní povahy musí vést k závěru o nezákonnosti následného rozhodnutí, a potažmo k jeho odstranění, neboť konkrétní vada či nesprávnost musí být posouzena v kontextu jeho reálného vlivu na výsledek řízení, tj. v celkovém jeho vyznění z pohledu jeho předmětu (viz např. usnesení sp. zn. III. ÚS 2463/11 ze dne 26. 9. 2013)“*.
38. Soud tedy ve smyslu popsané judikatury posuzoval, zda popsané procesní pochybení žalovaného mohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
39. V posuzovaném případě podal žalobce dodatečnou žádost u prvoinstančního orgánu v průběhu řízení před žalovaným. Dodatečnou žádost žalobce ničím neodůvodnil, ani k ní nepřiložil žádné podklady, odůvodňující jiný závěr než v případě zamítnutí předchozí prvotní žádosti. Proti rozhodnutí o přerušení řízení o dodatečné žádosti žalobce nijak nebrojil. Žalovanému podání dodatečné žádosti žalobce neoznámil, ani nenavrhoval přerušení řízení o svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. S výtkou, že žalovaný měl řízení přerušit, přišel žalobce až ve správní žalobě. Soud tedy uzavírá, že žalobcem namítané vady jsou pouze účelového charakteru a jeho dodatečná žádost se jeví jako obstrukční. Konstatované procesní pochybení žalovaného nedosáhlo takové intenzity, aby odůvodnilo závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí a jeho zrušení. Zjištěná vada řízení totiž neohrozila meritorní zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť výrok rozhodnutí by byl stejný, i kdyby k vadě řízení nedošlo – žalovaný by vzhledem k obstrukčnímu charakteru dodatečné žádosti řízení přerušit neměl a vydal by věcně stejné rozhodnutí.
40. Ani žalobní námitka, že opětovná žádost o dodatečné povolení stavby mohla být s odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 752/18-1 ze dne 22. 1. 2019 posouzena podle § 101 písm. b) správního řádu, není důvodná. § 101 písm. b) správního řádu stanoví, že provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta. Námitka žalobce se mýlí předmětem řízení, protože směřuje do

meritorního rozhodnutí o jeho dodatečné žádosti, což nebyl předmět řízení, jenž vyústil ve vydání napadeného rozhodnutí.

41. Žalobu tedy soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

42. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení ve vyjádření k žalobě výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 8. dubna 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu